

Starogymplácky Mikuláš nečakal na 6. december

„Sekundáci“ sa v našej škole radia medzi najmladších žiakov, v utorok však naplno ukázali svoju veľkosť. V rámci akcie **Sladkosti pre deti z detského domova** sa rozhodli urobiť medzi starogymplákmi zbierku keksíkov, cukríkov, čokoládok... skrátka všetkého toho „mňamkového“, čo nám vie urobiť v puse malé nebičko.

Ako už názov akcie hovorí, zbierali ho pre deti, pre ktoré je keksík, cukrík či čokoládka niečím takým vzácnym, ako pre väčšinu z nás jahody v januári. A viete, koľko sa im toho podarilo dať dokopy? Za plnú škatuľu, ktorej objem odhadli na vyše 20 litrov!!! A hneď to aj boli odniesť do detského domova. Ako malý predmikulášsky darček. Dobro veru nemusia čakať na sviatok, dobro má svoj deň hocikedy!

Ďakujeme všetkým žiakom, učiteľom i ostatným zamestnancom školy, ktorí kúsok toho svojho ľudského dobra neváhali vložiť sekundánom do zbierkovej škatule. Želáme im, aby sa im to (a nielen na Mikuláša) dvakrát.... nie,... aspoň trikrát (!) vrátilo.

Ako sa meria dobro?

Na metre? Na kilá? Na litre? Nevieť. Ale v našej škole sú ľudia, ktorí ho nosia doslova po vreciach. A bez toho, aby boli oslavovaní, bez toho, aby sa o nich vôbec vedelo, ho nezištne posúvajú ďalej. Tým, ktorým možno nebolo dopriate. Tým, ktorým možno len tak uteká pomedzi prsty. Tým, ktorým ho možno ktosi bezcitne upiera...

Pred pár dňami sa na našej webovej stránke objavil maličký oznam: **Buď dobrým človekom!** Vyzýval všetkých, ktorým nie je cudzia ochota pomôcť, aby priniesli do školy akékoľvek oblečenie, ktoré im doma už len zaberá miesto v skriniach. Organizátori akcie sľubovali posunúť celú zbierku do Žakoviec, kde v Inštitúte Krista Veľkého (IKV) hľadajú nový zmysel vlastnej existencie bezmála tri stovky ľudí – bezdomovcov, slobodných matiek s deťmi, zdravotne postihnutých, ľudí, ktorých detské domovy po dovŕšení osemnásteho roku vypustili na ulicu, tých, ktorí sa po výkone trestu nemali kam vrátiť, bývalých alkoholovo či drogovovo závislých...

„Buď DOBRÝM ČLOVEKOM!“ vyzývalo heslo tejto akcie. A dobrí sa začali ukazovať. Nosili tričká, košeľe, svetre, pulóvre, nohavice, vetrovky... Za štyri dni sa v našom starom gymplí nazbierali desiatky vriec oblečenia od výmyslu sveta. Celkový objem predstavoval 4000 litrov. To sú štyri kubické metre! Štyri kubíky človečieho dobra, štyri kubíky nezištnej pomoci, štyri kubíky nádhernej ľudskosti.

Ako sa meria dobro?...

„My tu máme pána farára Kufu. On sa tu stará o nás. A vy koho máte...?“ prekvapil svojou naivnou úprimnosťou jeden z obyvateľov žakovského IKV preberajúcich vrecia s oblečením z našej školy.

„Ó, to tričko so slovenskou vlajkou sa mi veľmi páči. To bude pre mňa...“ neskrýval obdiv ďalší a hneď si ho aj odložil bokom, aby sa nezamiešalo medzi ostatné.

„My sme veľmi vďační – poteší nás, keď na nás ľudia myslia. Nám sa tu všetko zide...“ priznal sa muž v ťažko odhadnuteľnom veku.

„Ďakujeme, že ste toho toľko pre nás nazbierali...“

Vďaka, vďaka, vďaka. A ešte malé iskierky radosti... v ich strašne smutných očiach.

A tak aj my ďakujeme. Ďakujeme všetkým žiakom, učiteľom, rodičom, ktorí neváhali pustiť to dobro zo seba „na prechádzku“. Mimoriadne potešili rodičia, ktorých deti už starogymplácke maturitné vysvedčenie majú dávno vo vrecku. Prišli autobusom, v rukách veľké tašky, iní autom až k zadnému vchodu, aby tie obrovské vrecia nemuseli ťahať ďaleko. „Viete, náš syn už chodí na vysokú školu, ale prečítali sme si oznam, a tak sme doniesli... Máte to tu ešte krajšie, ako keď on sem chodil. Pekný deň!“ a už ich nebolo.

Ako sa meria dobro?...

Ale veď to sa predsa nemeria. To buď je, alebo nie je. Sme hrdí na to, že v našej škole je!